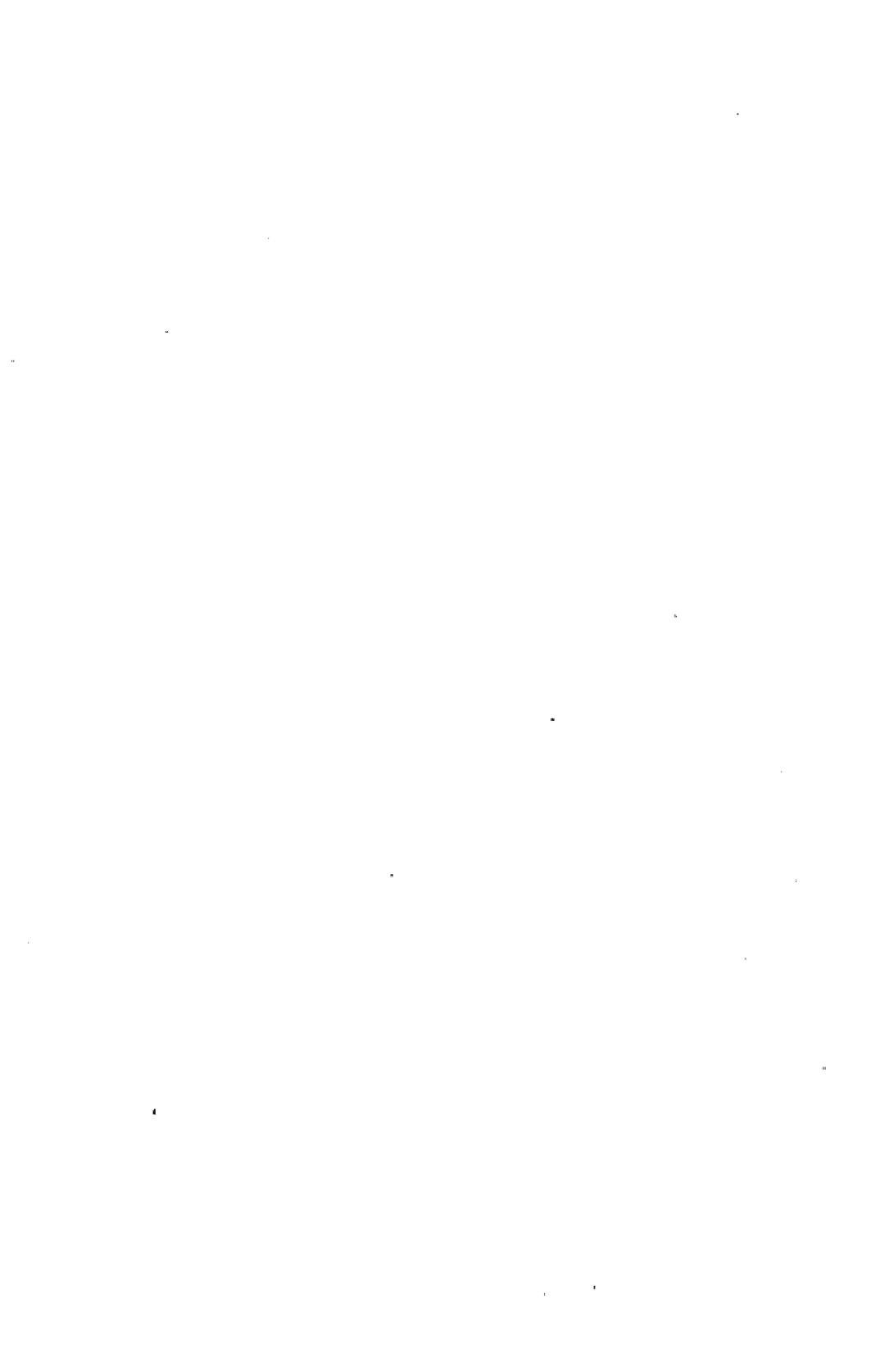

Klaver vier

Rie
Reinderh

C.M.van den BERG-AKKERMAN

KLAVERTJE VIER

C. M. VAN DEN BERG-AKKERMAN

KLAVERTJE VIER

*Met tekeningen van Rie Reinderhoff
Omslag van Geeske van Tienhoven*

DERDE DRUK

UITGEVERIJ G. F. CALLENBACH BV - NIJKERK

ISBN 90 266 4476 0

1. Mieke

In een huis dat aan de Vaartweg staat, wonen een vader en een moeder en een klein meisje. Dat meisje heet Mieke en ze is bijna zes jaar. Mieke is nooit op de kleuterschool geweest, omdat ze zo ver van de stad af woont. Maar als de zomer voorbij is, gaat Mieke naar de grote school. Dan gaat ze natuurlijk net als alle andere kinderen leren lezen en schrijven.

Zover is het nu nog niet en nu mag Mieke de hele dag doen, wat ze zelf graag wil. Mieke verveelt zich niet, o nee! Aan de Vaart is altijd zoveel te beleven! Daar wordt geroeid en gezeild en gezwommen als het mooi weer is. En daar komen dikwijls hengelaars om te vissen en daar rijden de boeren voorbij met hun wagens met kannen, waar de melk in zit. O ja, daar is altijd veel drukte bij het water. Een heleboel mensen kennen blonde Mieke al, uit dat aardige huis.

Vandaag is het heel mooi weer en nu gaat Mieke wandelen met Nelly, haar pop. Terwijl ze voortloopt, babbelt ze wat met Nelly en na een poosje zet ze haar poppewagen aan de kant om bloemen te plukken. Dat doet Mieke zo graag. Ze plukt een bonte ruiker. Als hij mooi genoeg is, brengt ze hem naar moeder. O, wat is moeder dáár blij mee. Ze belooft Mieke hem in een vaas te zetten.

„Zul je voorzichtig zijn bij de waterkant, Mieke?” zegt moeder.

„Ik val niet in het water,” zegt Mieke.

„Goed zo! Tot-strakjes, hoor!” groet moeder.

Mieke knikt. Ze roept: „Dag moeder!” en gaat meteen de achterdeur weer uit.

Het is net feest buiten. De zon schijnt heerlijk en de vogels zingen zo vrolijk en de kikkers kwaken. Mieke zingt ook. Moeder heeft haar een liedje geleerd:

Klein, klein kleutertje,
Wat doe je in mijn hof,
Je plukt er al de bloempjes af
En maakt het veel te grof.

Dat versje zingt Mieke wel een paar keer, terwijl ze vrolijk langs de weg huppelt, zonder pop nu. Ze gaat naar Kees, de hengelbaar. Die zit zo dikwijls bij de wilg in het gras.

„Ha Kees,” roept ze, als ze dicht bij hem is.

„Hoi!” roept Kees. „Kom je me weer plagen?”

„Ik plaag je nooit. Heb je al veel gevangen, Kees?”

„Zie je dat niet? Kijk es, een net vol!”

„Wat een jokker ben jij, 't is niet eens waar, je hebt nog niets!”

„O niet?” Kees lacht spottend. „Hoe kan dat nu ook, ik ben hier net, maar kom es over een uurtje. Dan is mijn vangst zó! Wedden?”

„Wat is wedden, Kees?”

„Wedden, dat is veel vissen vangen,” grapt Kees. „Let maar op, wijsneus!”

„Ja, want er zwemmen hier een heleboel visjes,” zegt Mieke. Ze gaat naast Kees op de grond liggen, bijna met haar neus boven het water. „Kijk es, Kees, kijk es, wel duizend vissen. Je moet een schepnet nemen, dan heb je er een heleboel tegelijk.”

„Als je niet oppast, moet ik straks een heel grote vis vangen, één met blonde haren en een rode jurk aan,” zegt Kees.

„Ha ha!” Mieke schaterert het uit. „Je stok is veel te dun en ik val lekker niet in het water!”

„O nee?”

„Nee! Ik kan toch niet zwemmen. Als ik groot ben, ga ik het leren.”

„Praat niet zo hard. Jij jaagt al de vissen weg met je gesnater!”

„Zal ik dan aan je oor praten, Kees? Heel zachtjes, zo . . . ?”

„O nee, o nee, dat kriebelt zo, daar kan ik niet tegen,” roept Kees grappig. „Ga je vader maar in zijn oor kriebelen.”

„Mijn vader moet werken. Heb jij ook kindertjes, Kees?”

„Ik? Ha ha!” Kees buldert het uit. „Ik ben nog niet eens getrouwd, nieuwsgierig Aagje.”

„Ik ben geen Aagje, dat weet je best, enne . . . heb je dan zusjes?”

„En of, drie nog wel, en alle drie zijn het net zulke bijdehante katjes als jij.”

„Hoeveel jaar zijn ze, Kees?”

„’s Kijken . . . een van tien, een van zes en een van vier jaar.”

„Leuk. Mag ik eens met je mee naar je huis, Kees, achter op je fiets, ja?”

„Moet je maar aan je moeder vragen; je zult er wel niet afrollen en ik vind het best.”

„’t Mag wel van moeder. Wanneer ga je?”

„Over een uur misschien. Zeg maar aan je moeder dat ik op ’t Zwartepad woon en dat ik Kees van der Lek heet, van de tuinder, dan weet ze het wel.”

„O! Jok je echt niet?” zegt Mieke langzaam.

„Wel, nou nog mooier, ik jokken? Ik kleine meisjes voor de mal houden? Nee Mieke, dat doe ik niet.”

„Hoe heten je zusjes, zeg het dan es?”

„Hoe ze heten? ’s Kijken . . . de oudste heet Connie, de tweede Gerda en de kleinste Tineke, geloof ik. Ja zo is het Connie, Gerda en Tineke!”

„O!” Mieke kijkt peinzend over het water. „Ik wou dat ik een vriendinnetje had,” zucht ze zachtjes. Zou ze fijn kunnen spelen

met haar, elke dag. Dan ziet ze opeens dat de dobber van Kees naar onder duikt. „Je hebt beet, je hebt beet!” gilt ze luid.

„Hou je stil,” lacht Kees, terwijl hij ophaalt. Er spartelt een baars aan de haak. „Dat is alvast wat!”

„Ba, ik hou niet van vis,” zegt Mieke. „Ga jij die opeten, Kees?”

„Wat dacht je dan! Lekker hoor! Weet je wat, 't is hier vandaag toch niet veel gedaan, ik ga wat verderop. Vraag aan moeder of je mee mag, gauw. Zeg maar dat ik je ook weer terugbreng, ik fiets even langs ons huis.”

Verrast springt Mieke overeind. „Wacht je heus?” zegt ze blij.

„Maak dat je weg komt,” zegt Kees.

Dan gaat Mieke al, ze holt naar moeder. Ze trekt moeder bijna 't huis uit.

„Ik . . . ik mag met Kees mee, naar . . . naar zijn zusjes,” hijgt ze opgewonden.

„Wat zeg je? Wie is Kees? En wie zijn z'n zusjes?”

„Ja, ja, 't is . . . 't is heus waar . . . Connie, Gerda en . . . en Tineke,” knikt Mieke.

„Zo zo, dan loop ik even mee naar Kees,” besluit moeder.

Ze geeft Mieke een hand en samen stappen ze naar Kees, die nog bij de wilg staat. Moeder praat met Kees, ze kent hem wel. Hij is de zoon van een tuinder, die langs een zijweg van de Vaart woont.

„Pas je goed op Mieke, Kees?”

„Ja mevrouw, ze wou zo graag mee naar mijn zusjes . . . Gerda is net zo oud als Mieke. Ik zal haar bijtijds thuisbrengen, dat beloof ik u. Het is niet zo ver weg, een minuut of acht fietsen maar. U hoeft niet bezorgd te zijn.”

Kees tilt Mieke op de bagagedrager en dan rijdt hij snel met haar weg. „Roep nog maar een keertje gedag, Mieke.”

„Dag moeder, dáág!” zwaait Mieke vrolijk, maar omkijken kan ze niet nu die Kees zo hard voorttrapt.

2. De zusjes van Kees

Z e fietsen een heel eind langs de Vaartweg, maar dan opeens slaat Kees een hoek om. En dan ziet Mieke een weg met aan beide zijden huizen, die een heel eind van elkaar afstaan.

„Dit is het Zwartepad, Mieke, en hier woon ik,” vertelt Kees. Hij springt van zijn fiets af en zet Mieke met een zwaai op de weg.

„Kom je?”

Mieke dribbelt achter hem aan. O, ze is zo nieuwsgierig. Er is een smal slootje voor het huis en over dat slootje ligt een bruggetje. Ieder huis heeft z'n eigen bruggetje. Leuk is dat. Het bruggetje van Kees is wit en daarachter is de tuin met bomen en bloemen. Kees loopt achterom de keuken in, met Mieke aldoor achter hem aan als een hondje.

Er is niemand in de kamer.

„Moeder, moeder!” roept Kees.

„Wat is er?” komt er een stem van boven.

„O, bent u daar? Waar zijn de meisjes, Gerda en Con? Ik heb een vriendinnetje voor hen meegebracht, zij wil met hen spelen.”

„Zoek eens achter in de tuin, Kees, ze zijn vast bij de kassen. Wie is dat meisje? 's Kijken. O, ik zie het al, Mieke van der Veer, hè?”

Mieke knikt heftig, maar Kees loopt alweer door. „Kom!” zegt hij.

Mieke gaat al. Wat een grote tuin is dat hier. Kees draaft met flinke passen. Daar zijn de kassen, net allemaal lange glazen huizen. En dan . . . dan klinkt er opeens een vrolijk gelach.

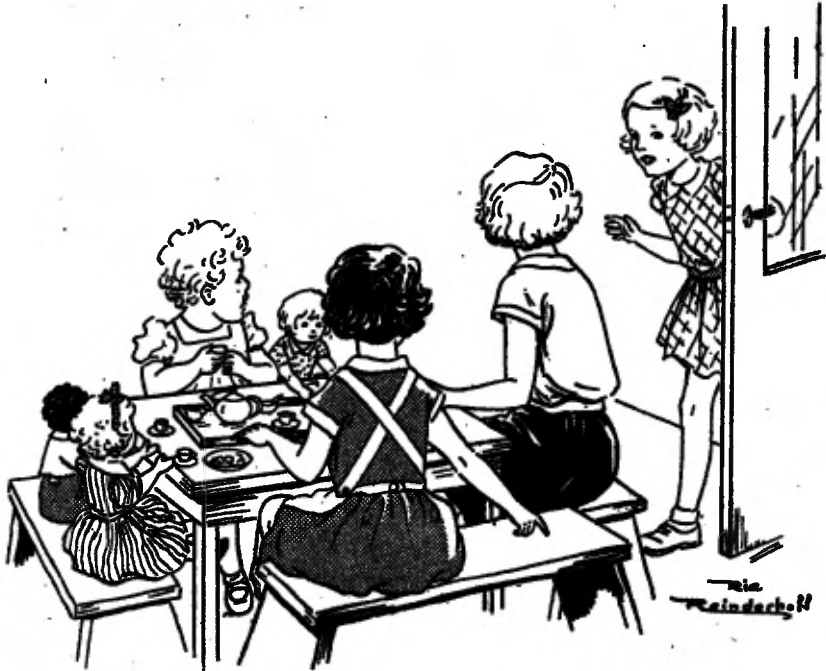
„Daar zijn ze!” weet Kees. „Ga er maar naar toe, Mieke, je bent ook niet van gisteren. Ik haal je over een poosje wel weer op, hè?”

„Best,” vindt Mieke. Ze doet de deur van de kas open. „Dáág,”

zegt ze. „Ik kom met jullie spelen. Kees heeft me gebracht, kijk maar.”

„Ja,” zegt Connie. „Maar wie ben je dan?”

„Ik ben Mieke en ik woon bij de Vaart en ik heb geen vriendinnetje. Mag ik meedoen?”

„Best!” zegt Gerda. „Kom maar naast me zitten.”

Ze zit op een bankje bij een tafeltje, waar een serviesje op staat. Tineke zit aan de ene kant en Connie aan de andere kant van dat tafeltje.

„Wij spelen moedertje,” zegt ze lief, terwijl ze dadelijk opschuift.

„O!” knikt Mieke.

„Ik ben de vader en Gerda is de moeder en Tineke en de poppen zijn de kinderen,” vertelt Connie.

„En ik, wat ben ik dan?” vraagt Mieke.

„Jij bent een tante die op visite komt, hè?” verzint Gerda.

„Ja!”

„Enne . . . en je woont ver weg, hè?”

„Ja!”

„Enne . . . en je bent met de trein gekomen en je hebt voor ons allemaal wat meegebracht, hè?”

„Wat meegebracht? Ik . . . ik heb niks . . . kijk maar.” Mieke spreidt allebei haar handen wijd open. „Ik heb niks . . .” zegt ze nog eens.

„’t Is ook niet echt,” fantaseert Connie verder. „We doen maar alsof. We maken zelf pakjes en dan moet je binnenkomen met een tas.”

„Ja, en dan moet je ons allemaal een hand geven, hè?”

En dan kom je bij ons slapen en eten. Doen?”

„Ja ja!” juicht Mieke. „Ik ben de vreemde tante.”

„Ja ja, tante tante!” danst Tineke.

Het wordt zo leuk! Connie geeft Mieke haar tas en ze maken samen een paar pakjes. De theepot van het serviesje wordt ingepakt en een kleedje van het poppedikant en wat snoepjes. En daarmee wordt Mieke buiten het glazen huis gezet.

„We krijgen een logée,” speelt Connie. „Vooruit we moeten het huis mooi schoonmaken.”

Ze gaan vegen en wrijven, ze maken alles schoon. Gerda mag tante van de trein halen. Ze wandelt met Mieke al babbelend rond de kas en dan komen ze binnen.

„O tante,” zegt Connie, „wat een verrassing dat u komt.”

„Ja, en ik geef je een mooi cadeau,” zegt Mieke. „Hier is een heel nieuwe theepot, ben je niet blij?”

„Ik ben de moeder niet, ik ben de vader,” schatert Connie. „Je moet mij geen theepot geven, je moet mij sigaren geven!”

„En je zei het toch . . .” hapert Mieke.

„Dat is niet echt, natuurlijk.”

„O . . . Hier is een . . . een . . . een lekkere sigaar, hoor . . . !” Mieke schatert het opeens uit. Wat kun je fijn spelen met zoveel meisjes. Gerda en Connie doen zo grappig. Ze doen net of ze Mieke al heel lang kennen en ze zeggen geregeld tante tegen haar, en ze praten zo echt.

„Mogen we bij jou ook eens spelen?” vragen ze gauw.

„Best,” zegt Mieke, „Kees weet wel, waar ik woon.”

„Weet je zelf ook wel,” zegt Connie. „Wij komen, hoor!”

„Ja, goed!” lacht Mieke. „En dan gaan we weer moedertje spelen, hè?”

„Ja! En dan brengen wij echt wat lekkers mee en dan vragen we aan moeder om boterhammen en dan eten wij die bij jou op, hè?”

Mieke straalt. „Ik vind jullie zo vreselijk lief,” zegt ze opeens. „Ik wou dat jullie bij mij woonden. Dan gingen we elke dag spelen tot het avond was.”

„Ja, en dan ging ik misschien een keertje bij jou slapen, zou dat mogen, Mieke?” Gerda fluistert het laatste dicht bij Miekies oor.

„Bij me slapen, ja ja, dat is leuk,” juicht Mieke. „Ik vraag het lekker aan moeder, hè? Dan ben jij net mijn zusje, ja ja!”

„Laten we nu nog even gaan spelen,” zegt Connie. „Ik zal eten koken en jullie moeten de kinderen wassen.”

„Ik neem Tineke,” zegt Mieke. „Kom, je moet in het bad.”

Maar Tineke wil niet. Ze loopt hard weg. „Ik ben al schoon!” roept ze.

Mieke vangt haar. „’t Is niet echt, Tineke,” zegt ze. „Mag ik je krullen borstelen?”

„Dat doet au au,” zegt Tineke vrolijk.

„Nee, heus niet,” belooft Mieke. „Ik zal het heel zachtjes doen, hè?”

„Mag ik dan ook bij jou slapen?” vleit Tineke.

„Moet ik allemaal aan moeder vragen. Stil staan, Tineke.”

Maar Tineke trappelt als een jong paardje en dan zitten ze elkaar weer achterna. O, ze spelen zo prettig en de tijd gaat zo vlug. Daar is opeens Kees al.

„Nu moet je weer naar huis, Mieke,” roept hij.

„Wat jammer,” vinden de zusjes.

„Nu al?” zegt Mieke. „Ik moet nog niet eens eten.”

„Ik wel,” zegt Kees, „en ik heb o zo'n honger. Ik wil wel tien boterhammen.”

„Morgen komen wij,” belooft Connie.

Dan gaat Mieke maar. De zusjes brengen haar op de weg, waar de fiets van Kees staat. „Dag Mieke!” roepen ze alle drie. „Dag allemaal!” zwaait Mieke.

3. Avond

Wat heeft Mieke een heleboel te vertellen als ze thuiskomt. Ze heeft het hoogste woord. Vader en moeder moeten alles weten van Connie, Gerda en Tineke. Mieke vertelt alles.

Vader en moeder kennen tuinder Van der Lek wel.

„Aardige mensen,” zegt moeder. „En weet je wat prettig is? Later kan Mieke met Connie en Gerda mee naar school. Dan hoeft ze niet alleen, hè?”

„Dat is fijn,” zegt vader. „Die Connie is natuurlijk al een grote meid.”

„Ze eet boterhammen op school,” zegt Mieke. „Ze blijft wel de hele dag weg en ze kan al schrijven en lezen.”

„Kan ze ook sommen maken? Zou ze ook weten hoeveel drie en één is?”

„Natuurlijk, ze zit toch al in de vierde klas!”

„Weet Mieke ook hoeveel drie en één is?”

„Ik?”

„Ja, jij. Drie meisjes en één meisje, hoeveel meisjes zijn dat?”

„Ha ha! Connie, Gerda en Tineke en . . . en Mieke; dat is vier meisjes, vader!”

„Goed zo, Mieke! Drie en één is vier! Dat heet nou een sommetje, leuk hè?”

Mieke knikt en opeens zucht ze een beetje.

„Wat scheelt eraan, meisje, dat je zo zucht.”

„Weet u wat ik wou? . . . Ik wou dat ik ook een zusje had, net zo'n zusje als Gerda of Tineke . . .”

„Zo Mieke.”

„Dat is toch fijn, kun je samen spelen, enne . . .”

„Precies Mieke. Wil moeder jou nu eens wat vertellen? Luister dan. Vader en moeder hebben al een lange poos een heel mooi geheim . . .”

„Is 't over een zusje?” vraagt Mieke.

„Het is over een kindje,” zegt moeder zacht en blij. „Al heel gauw krijgen wij er een kindje bij, maar moeder weet nog niet of het een zusje of een broertje is, dat moeten we nog maar afwachten.”

„O moeder!” roept Mieke. „Wat ben ik nu blij en waar is dat kindje nou?”

„Dat kindje komt van de Here God. Het groeit nu bij moeder en als het groot genoeg is, dan komt het op de wereld en dan legt moeder het in een lekker warm wiegje.”

Mieke is van haar stoel gewipt, ze heeft een vuurrode kleur van

verrassing. Met twee blijde ogen kijkt ze moeder aan. „Is dat kindje dan òns kindje, moeder? En is Mieke dan niet meer alleen, moeder?”

„Nee Mieke, dan ben jij niet meer alleen. Dan hebben vader en moeder voortaan twee kinderen, Mieke en . . . èn dat kleintje.”

Mieke zucht van verlangen. „Is het wiegje er al, moeder, en de kleertjes en . . . àlles voor het kindje?”

„O ja, Mieke. Moeder en vader hebben alles al klaargemaakt. Mag onze grote dochter nu het wiegje zien, vader?”

„Vooruit dan maar, ze weet nu toch ons mooie geheimpje,” lacht vader. „Kom maar mee.”

En daar gaan ze dan. In een diepe kast staat de wieg, die vader getimmerd heeft. Moeder heeft er snoezige gordijntjes aange-naaid. Prachtig vindt Mieke hem. En de kleertjes zijn zo klein, net poppekleertjes lijken het. Mieke is er verrukt van.

„Wordt het zó'n klein kindje, moeder? Ik wilde dat het er al was. U ook, moeder?”

Moeder strijkt over Miekies haar. „Ja Mieke, moeder verlangt ook erg naar het kindje.”

„Was u blij toen ik kwam, moeder?”

Nu schiet moeder opeens in de lach. „Natuurlijk, meiske, toen jij kwam was het feest en als dat andere kindje komt, is het weer feest.”

„Ja ja!” juicht Mieke.

O, ze wil er wel de hele avond over praten. Maar moeder zegt dat ze nog een poosje geduld moet hebben en dat er nu voorlopig niets meer over te vertellen valt. Trouwens, het wordt ook langzamerhand tijd naar bed te gaan.

Moeder brengt haar zelf naar boven. Mieke heeft een slaapkamer aan de voorkant van het huis. Door het raam kan ze net op de Vaart kijken. Het is al donker geworden. De maan schijnt

en er zijn ook al sterren aan de lucht. Voordat moeder de gordijnen sluit, moet Mieke altijd even naar buiten kijken.

„Kijk eens, twee manen, moeder!”

„Welnee malle meid, er is toch maar één maan!”

„Nee, twee, twee!” juicht Mieke. „Kijk maar, moeder, één in het water en één in de lucht.”

„Warempel, de maan spiegelt zich in het water.”

„Ja! O, nu komt er een motorboot aan. Tukketukketuk, tukketukketuk! Die vaart zo maar over de maan. O stoute motorboot, je mag niet over de maan varen! Nu schommelt de maan, zie je, moeder?”

„Kom, nu gaan de gordijnen dicht . . .”

„Hè nee, moeder, mogen ze open blijven? Dat vind ik zo prettig, mag het?”

„Vooruit dan maar. Kom in je bed, Miekepieke. Eerst je gebedje.”

Mieke knielt neer, haar handjes gevouwen op moeders knie en haar oogjes gesloten. Maar dan doet zij ze nog een keer open.

„Ik zeg een heleboel zachtjes tegen de Here God, mag dat, moeder?”

„Ja, lieverd, de Here God hoort je toch wel, je mag alles aan Hem vertellen. Eerst het gebedje dat moeder je geleerd heeft, dat weet je wel, hè?”

Het blonde kopje buigt zich weer en moeder bidt zachtjes mee. Als Mieke klaar is, dekt moeder haar heerlijk toe en dan wordt het helemaal stil rond Mieke.

De gordijnen zijn open, nu kan Mieke fijn naar buiten kijken. Ze ziet de sterren, o, wat is de lucht diep. Ze moet er een hele poos naar kijken.

„Dag sterretjes,” zegt ze heel zacht. „Ik heb vriendinnetjes . . . Connie, Gerda en Tineke . . . Zo blij ben ik . . . Enne . . . hebben jullie ook wel eens een kindje gekregen? . . . Ik ben zo blij . . . Nu ben ik nooit meer alleen . . . Morgen gaan we spelen . . . moedertje . . . ja!”

De wind ruist in de bomen, de wind fluistert in het riet.

„Kwak, kwak, kwak,” kwaken de kikkers.

Mieke lacht. Ligt ze nu op haar eentje te lachen? Helemaal alleen? Waarom heeft ze opeens zo'n plezier? Om die sterren? Om die kikkers misschien?

Welnee . . .

Ze slaapt, en in die slaap droomt ze, een grappige droom.

Al donkerder wordt de lucht en al plezieriger twinkelen de sterretjes. Honderden, duizenden! De lucht is er vol van!

4. Naar Mieke

Omdat het pinkstervakantie is, gaat Connie niet naar school. Nu hoeft ze ook niet zo vroeg op te staan, nu kan ze lekker uitslapen als ze dat wil. Maar Connie heeft daar helemaal geen zin in. Ze is al heel vroeg wakker en weet je wat ze gedaan heeft? Ze heeft Gerda ook wakker gemaakt.

„Gerda, Gerda,” heeft ze geroepen.

„Wat is er?” vraagt Gerda slaperig.

„Hoor es, luister je?”

„Jáá . . .”

„Hoor es, word es helemaal wakker, we gaan naar Mieke, zeg. Weet je wel?”

„Ja, naar Mieke . . .” zegt Gerda met een lange geeuw. „Is het . . . is het al morgen?”

„Zie je toch zelf wel, slaapkop, het is al licht! Zullen we eruit gaan, zullen we ons aan gaan kleden?”

„Is moeder al op?”

„Laten we gaan kijken, kom je?” Connie staat al naast het bed, maar Gerda is nog zo lui. Die gooit maar heel traag de dekens terug. „Gaan we fijn vlug opschieten, hè,” belooft Connie.

Het is nog zo stil in huis, net of het nog een beetje nacht is.

„Kukelekuku!” kraait de haan. „Kukelekuku!”

„Kom je?” vraagt Connie weer. Het is net of ze alleen niet naar beneden durft.

Als Gerda eindelijk op de vloer staat, doet Connie zachtjes de deur open. Ze lopen samen de trap af en even zachtjes draait Connie de deurknop van de keukenkamer open.

Daar staat vader. Hij kijkt vreemd op als z'n twee dochters opeens binnenkomen.

„Wat moet dat, zijn jullie nu al uit bed? Weet je wel dat het nog veel te vroeg is om op te staan? Ga maar gauw naar bed terug en slaap nog een dik uurtje, meisjes.”

„Hè nee, vader,” vleit Connie. „Mag het voor één keertje, mogen wij opblijven, vader, voor één keertje, hè vader? Het is zo fijn als je zo vroeg op bent.”

„Zo,” zegt vader droog. „En dan zeker hier heel de boel op stellen zetten in de vroege morgen!”

„Nee nee, we zullen heel zachtjes doen, vader, hè Gerda?”

„Ja,” zegt Gerda. Ze begint het nu pas leuk te vinden en ze heeft ook geen zin weer te gaan slapen.

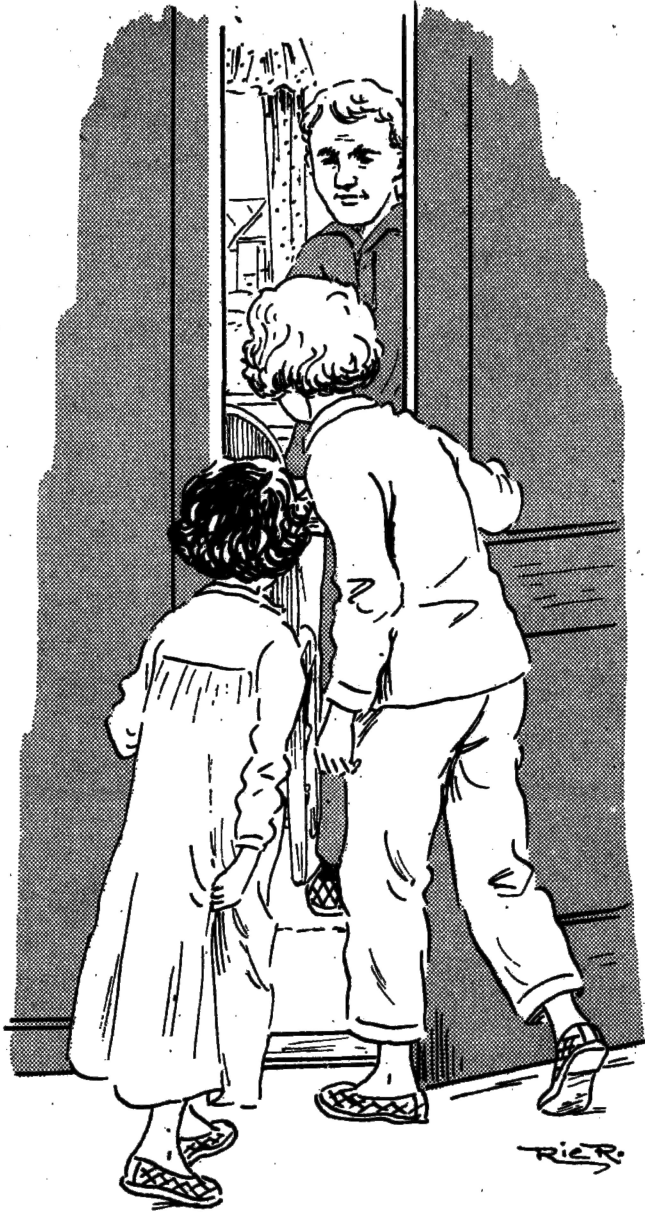
„Dat is dus afgesproken,” zegt vader. „En me straks niet voor de voeten lopen, hoor!”

„Nee vader,” zeggen Connie en Gerda gehoorzaam.

Ze gaan zich vlug wassen en aankleden en dan snijdt Connie boterhammen met het grote broodmes. Het is zo moeilijk, maar het gaat. Vader heeft de theepot in de muts gezet en is weggegaan om te werken in de tuin.

Nu ontbijten Connie en Gerda samen en als ze daarmee klaar zijn, gaan ze samen naar buiten. Het is nog zo heerlijk vroeg, ze wandelen de hele tuin door. De knecht is bezig om kisten sla en tomaten in de schuif te laden. Straks moet dat alles verkocht worden op de veiling en dan heeft vader weer geld verdiend en dan gaan die tomaten naar de winkels in de stad.

„Mogen we meevaren, Jaap?” vraagt Gerda.

RIER

„Meevaren?”

„Hè ja, Jaap, mag het nou?”

„Vooruit dan maar, tot halverwegen dan.”

„Ja ja!” juichen Connie en Gerda. Ze klimmen op de platte schuit en gaan voorin zitten bij de motor. Vader vindt het goed dat ze meegaan.

„Die deugnieten waren om zes uur al beneden,” vertelt vader aan Jaap.

„Had ze er dan weer ingestopt, baas,” zegt Jaap.

„Ha ha!” lachen Connie en Gerda. „Dat doet vader lekker niet!”

„Maar jullie moeten het me niet elke dag lappen,” zegt vader. De schuit schommelt zo fijn nu ze nog aan 't opladen zijn. Maar eindelijk zijn alle kisten erop. Vader springt ook op het dek en dan gaat de motor draaien. Heerlijk! Vroeger boomde vader de schuit, maar nu is er een motor in en dat gaat veel vlugger.

Ze varen eerst onder al de bruggetjes door, dat gaat zo leuk. Eindelijk maakt de sloot een bocht en nu varen ze langs een weiland. Het gaat zo hard. Veel te gauw begint vader over terugkeren te praten. En dan moeten ze eraf, anders raken ze te ver van huis. „Pas goed op Gerda, Connie,” zegt vader. „Geef haar een hand en voorzichtig voor de auto's.”

Ze beloven het, maar zijn het dadelijk vergeten. Terwijl ze teruglopen, doen ze een spelletje.

„Wie 't hardst lopen kan, wie 't eerst bij het hek is!”

„Goed!” vindt Gerda. Ze draaft langs de weg.

Ze zijn er gelijk. Connie klimt op het hek, Gerda natuurlijk ook.

„Durf jij erop te staan, zonder je vast te houden? Kijk eens, kijk eens!”

„Kan ik ook best!” zegt Gerda. Ze wankelt even, maar dan staat ze. Bevend en trillend houdt ze zich in evenwicht . . . Staat ze op de tweede sport.

„Durf jij lopen, zonder je vast te houden, Gerda? Ik wel, kijk maar!”

„Ik . . . o . . . ook . . .” hapert Gerda bang en dan valt ze. Au! Wat doet haar arm pijn. Ze wrijft hem zachtjes.

„Kijk eens, kijk eens!” roept Connie.

„Ik kijk niet meer,” zegt Gerda. Ze loopt langzaam door.

Dan komt Connie achter haar aan. „Heb je je zeer gedaan, Ger?”

„'n Beetje . . .”

„O, bloedt het niet?”

„Nee, mijn arm is alleen groen van 't gras.”

„Niks tegen moeder zeggen, hoor.”

„Natuurlijk niet. Als Tineke op is, gaan we dan naar Mieke?”

„Ja, en als ze niet wakker is, ga ik haar roepen,” zegt Connie. Maar dat hoeft niet, want allemaal zijn ze nu uit bed. Moeder kijkt naar Gerda's arm.

„Heb je nu al een ongelukje gehad?” zegt ze. „Wees toch voorzichtig, robbedoes.” Ze wast het groen weg en dan ziet de arm nog rood. „Hoe komt dat nu toch?”

„Gevallen,” zegt Gerda, „van het hek.”

„Och och, zijn jullie weer aan 't klimmen geweest? En wat waren jullie vanmorgen vroeg wakker. Is de dag niet lang genoeg?”

„O moeder, we hebben u toch niet wakker gemaakt? We zijn fijn met de schuit meegevaaren, haast tot de veiling, hè Gerda?” Gerda knikt. „Gaan we nu naar Mieke?”

„Ik ook mee,” zegt Tineke. Ze doet vlug haar schoentjes aan en geeft Connie een hand. „Ik ben klaar,” verzekert ze ongeduldig. Dan gaan ze maar. Ze lopen vlug, eerst 't Zwartepad uit en dan de hoek om langs de Vaart.

„Waar woont Mieke nou?” vraagt Gerda.

„Ginder,” wijst Connie. „Je kunt het huis al zien en misschien . . .”

„Daar komt Mieke!” juicht Gerda. Ze holt haar tegemoet en dan vliegen ze elkaar zo maar in de armen.

„Dáág, dáág!” roepen ze blij.

„Kom gauw mee naar moeder,” zegt Mieke.

Ze komen alle vier de kamer in, hijgend van het harde lopen.

„Hier woon ik,” vertelt Mieke.

„Leuk dat jullie met Mieke komen spelen,” zegt moeder.

„Dat is Connie, en dát is Gerda en dát is Tineke!” zegt Mieke.

„Mooi, drie en één is vier, weet je wel, Mieke?”

Mieke knikt. „Dat is een sommetje,” zegt ze, „dat zegt mijn vader.”

„Natuurlijk,” zegt Connie. „Weet je wat? Zullen we schooltje spelen?”

„Ja ja!” zegt Gerda.

„Ja ja!” zegt Mieke.

„Dan ben ik de juffrouw.”

„En dan zijn jullie de kinderen, hè? En wie stout is, moet in de hoek staan.”

„Ga maar mee,” zegt Mieke. „Ik heb een schoolbord en krijgt en alles.”

„Neem het maar mee naar de schuur,” zegt moeder. „Dan kunnen jullie daar spelen. Daar staat ook een tuinbank om op te zitten.”

Alles gaat mee naar de schuur.

Grote Connie is de baas, zij zegt wat er allemaal gebeuren moet. „We gaan eerst letters leren en dan sommen maken. Goed opletten, hoor. En als jullie zoet zijn, zal de juffrouw ook nog een verhaaltje vertellen.”

Gerda en Mieke vinden het fijn. Ze doen zo hun best om een mooie o te maken.

„Twee o's en de m van Mieke is samen oom,” vertelt Connie.

„En een p en een a is samen pa.”

„Als ik naar school ga, kan ik lekker al lezen,” zegt Mieke. O, ze doet zo haar best om de letters mooi na te maken. Gerda ook, maar Tineke vindt er niets aan, Tineke verveelt zich.

„Ik hoef niet letters te leren,” zegt ze.

Ze wil niet stil zitten ook, dat is zo vervelend. Ze laat zich voorzichtig van de bank glijden. Niemand let op haar, ze hebben het allemaal zo druk met de m van Mieke. Tineke is heel nieuwsgierig. Ze wil wel eens weten wat er allemaal bij Miekies huis te zien is. Ze loopt ongemerkt de schuur uit. Nu staat ze in de tuin. Ze kijkt naar de bloemen en naar de poes die in het zonnetje ligt.

„Dag poes,” zegt ze. Ze aait haar over haar vacht. Poes vindt dat wel lekker. Ze knort en spint plezierig en kijkt naar dat vreemde meisje met half dichte ogen.

„Dag poesenel,” zegt Tineke. „Doet het zeer als ik aan je haartjes trek? Zal ik eens trekken? Roep je dan „au au”? Tineke wel! Poesjes kunnen niet „au au” roepen, hè? Tineke wel, hoor!”

Ze trekt speels aan de haren van poes. Dat vindt poes niet leuk. Ze gromt een beetje, maar Tineke is niet bang. Ze trekt nog eens en nog eens . . .

Opeens slaat poes haar poot uit. Zij krabt Tineke en zij blaast boos.

„O, au!” schrikt Tineke. „Au au!” Ze holt naar de schuur terug.

„Wat is er?” zegt Connie.

„Dat heeft die stoute poes gedaan,” snikt Tineke. Ze laat haar hand zien met de rode krabbel. „Kijk es, stoute poes, lelijke poes!”

„Heb je haar geplaagd?” zegt Connie.

„Ik deed alleen maar zo,” zegt Tineke. „Ik pakte alleen maar haar haartjes even, even maar, Connie. Geef de poes maar een klap.”

„Nee domme Tineke, jij hebt de poes pijn gedaan, daarom heeft

ze jou gekrabd. Niet meer doen, hoor! Zal ik er een kusje op geven?"

Tineke knikt. „En een snoepje," zegt ze olijk.

Dat geeft Connie dan maar, want Mieke en Gerda willen weer schrijven. Die lastige Tineke begrijpt er toch niets van. „De poes niet meer knippen, hoor!" zegt Connie.

O nee, daar denkt Tineke niet meer aan. Trouwens, poes ligt nu op het kippenhok in het zonnetje. Tineke drementelt ernaar toe. Ze steekt haar vingertje door het gaas.

Hè, daar wil een kip in pikken! Ze trekt haar vinger vlug weg. Dat is een leuk spelletje. „Tok, toktok, tokketok, tok," praten de kippen.

Tineke kijkt maar. De burens bij moeder hebben ook kippen; die lusten graag wormen. Zal ze er eentje zoeken? Net als Kees als hij vissen gaat? Ze zit op haar hurken in de tuin. Ze trekt een plantje weg, ja, daar is er een. Ze pakt de pier beet en rent naar het hok. Daar hangt de worm aan het gaas. De kippen vechten erom, ze springen tegen het hok op en dan rent er een weg met de worm. Tineke trappelt van pret. O, wat is dat leuk! Nu is het hok haast leeg aan de ene kant.

Maar wat is dat? Daar liggen een paar eieren.

Wacht, die zal ze even bij Miekens moeder brengen. Ze schuift het grendeltje weg en gaat rustig het kippenhok binnen. Ze is helemaal niet bang. Ze pakt de eieren op en loopt er dadelijk mee naar binnen.

„Mevrouw, van de kipjes, heeft Tineke gepakt uit het hok," zegt ze blij.

„Wat? Wat zeg je? Je bent toch niet in het hok geweest?" schrikt Miekens moeder.

„Ja, ikke wèl in het hok geweest," zegt Tineke.

O, wat schrikt Miekens moeder nu. „Ben jij in het hok geweest? Heb je dan de deur wel weer dichtgedaan?"

Dat weet Tineke niet. Ze staat met heel verbaasde ogen te kijken hoe vlug Miekies moeder naar buiten rent. Ze is niet eens blij met de eitjes, ze schopt ze zo maar op zij . . . Laten ze toch niet breken, denkt Tineke bang. Maar dan loopt ze Miekies moeder achterna . . .

„Kok, kokkok, kok!” Daar rent een witte kip door de tuin, en nog een . . .

Tineke weet niet wat ze ziet.

Dan klapt Miekies moeder het deurtje van het kippenhok hard dicht. De twee kippen vliegen door de tuin, gelukkig niet meer dan twee!

„Zie je nu wat je gedaan hebt, domme Tineke?” zegt Miekies moeder verdrietig. „Nu heb je het hok opengelaten en nu zijn de kippen eruit gelopen.”

„Ik heb de eitjes gepakt,” zegt Tineke.

„Dat waren geen echte eitjes dat waren stenen eitjes, kind. Je mag niet in het kippenhok lopen, je moet bij je zusjes blijven.”

„Ikke hoeft niet letters te schrijven,” stamelt Tineke. Ze heeft een heel rode kleur en ze frommelt aan haar jurkje. Is ze zo stout geweest? Is Miekies moeder nu boos op haar?

„Zal Tineke de kippen weer in het hok jagen, mevrouw?” vraagt ze met een hoog stemmetje.

„O nee, Tineke, als je gaat jagen, lopen ze de tuin uit en dat mag helemaal niet, want dan is Miekies vader zo boos. Niet doen, hoor. Ik zal wel wat anders verzinnen.”

„Zijn de kippen los, moeder?” roept Mieke opeens. Ze staat met Connie en Gerda bij de schuur te kijken.

„Ja, dat heeft Tineke gedaan. Waarom hebben jullie niet op haar gepast?”

„O Tineke!”

„Stoute Tineke!” roept Connie. „Je mag nooit meer met ons mee, hoor!”

„Stil nu maar,” sust Miekės moeder, „en blijven jullie asjeblijft bij de schuur. Anders gaan de kippen de weg op.”

„Gaaf u ze vangen, moeder?”

„Zul je wel zien, Mieke.”

Moeder haalt wat kippevoer en dat strooit ze voor in het hok. Daar komen alle kippen vlug op af. „Tok, tok, tok, tok!” kakelen ze door elkaar. Ja, daar willen de twee vrijbuiters natuurlijk ook graag bij zijn. Nu kan moeder de deur van het hok weer opendoen. Ze lokt de twee weglopers met het voer naar binnen. Eerst gaat er één en vlak daarop gelukkig ook de tweede.

„Hoera!” roepen de meisjes.

Ook moeder lacht nu weer, ze gaat naar Tineke toe en praat wat met haar.

Nee, Tineke zal heus het kippenhok niet meer opendoen, daar hoeft Miekės moeder niet bang meer voor te zijn.

„Ga nu maar weer met je zusjes spelen, hoor!” zegt moeder ten slotte.

Dat belooft Tineke. Hè hè, dat is gelukkig voorbij, denkt ze. Ze kruipt maar gauw in de schuur en daar blijft ze een poos heel stil zitten. Ze denkt aan de poes die krabt als je aan d'r haar trekt en aan de kippen die stenen eieren leggen en weglopen als je de deur openlaat. Ze begrijpt er niets van! Wat is het toch een rare wereld!

„Ik heb zo'n dorst,” zegt Gerda onder de les van Connie.

„Ik ook,” zegt Mieke.

„Kunnen we water krijgen van je moeder, Mieke?” vraagt Connie.

„Best! Weet je wat? Laat Tineke maar een fles water halen. Vraag het maar aan moeder, Tineke, kun je dat?”

„Ja!” belooft Tineke. Ze is blij dat ze wat doen mag. Ze huppelt vrolijk naar de keuken. De deur staat open.

„Mevrouw, mevrouw van Mieke?” vraagt ze zachtjes.

Maar het is zo stil binnen. Miekies moeder is boven, ze hoort Tineke niet. Ze maakt boven Miekies bed op en Miekies kamer-tje schoon.

Tineke wacht even en dan roept ze nog eens en nog eens, maar niemand hoort haar.

Dan kijkt Tineke even rond. O, ze kan best zelf water nemen uit de kraan als ze maar een fles heeft. Is er een fles in de keuken? Ze ziet er geen. Maar ze ziet wel wat anders. Daar staat een ketel op het gasstel. Ze schuift een stoel bij de aanrecht en dan vult Tineke de ketel. O, wat is hij zwaar. Maar ze kan hem wel dragen. Ze morst bij iedere stap die ze doet. Overal ligt water, o, wat is het moeilijk om zo'n ketel recht te houden. Tineke doet zo haar best, haar tongetje zweeft tussen haar lippen . . .

Een kopje en een ketel water halen, dat is een heel karwei en nu zullen ze haar allemaal erg lief vinden. Hè hè, wat is die ketel zwaar!

„Nu kunnen jullie een boel drinken,” zegt ze trots als ze de schuur binnenkomt.

„Nee, kijk nou es,” giert Connie daverend als Tineke de ketel water voor haar neerzet.

„Waar was moeder?” schrikt Mieke.

„Weg!” zegt Tineke. „Er was niet een fles in de keuken.”

„Weg?!!”

Mieke gaat gauw kijken. „Moeder, moeder!” roept ze.

„Wat is er?” roept moeder van boven.

„Niks,” zegt Mieke opgelucht. „Ik roep zo maar, ik zag u niet.”

„Ik kom dadelijk weer beneden, Mieke!”

„Ja moeder,” zegt Mieke.

O, wat heeft die Tineke met water geknoeid. Ze pakt een dweil en dan gaat Mieke op haar knieën liggen. Zij maakt de vloer droog en de aanrecht en de stoel. Maar de mat, nee, daar kan ze

niets aan doen, die moet maar nat blijven. Domme Tineke ook! Zouden alle kleine kinderen zo dom zijn?

„Laten we maar op de weg gaan spelen,” zegt Mieke.

Connie en Gerda vinden het best. Connie kent veel leuke spelletjes. Spelletjes met een bal en zonder een bal en Tineke doet voor spek en bonen mee. Die is toch immers nog veel te klein, dat kun je aan alles wel merken. Maar 't is toch een schat, die Tineke!

5. Tomaten

Connie moet nu weer naar school, maar Mieke en Gerda hoeven pas na de zomer. Nu kunnen ze elke dag samen zijn. Of Gerda gaat naar Mieke, of Mieke naar Gerda en Tineke is er ook vaak bij.

Op een heel mooie dag zijn ze weer bij Gerda. Ze spelen in de tuin. Daar is zoveel ruimte. En dan komt Gerda's moeder bij hen.

„Kunnen jullie samen wat bonen voor me plukken?” vraagt ze.

„O ja, moeder,” zegt Gerda en Mieke knikt ook. Bonen plukken is best een prettig werkje.

Moeder wijst even van welke struiken ze moeten plukken. Ze geeft hun een bak en gaat dan weer het huis in om haar werk te doen. Het zijn lage struiken en de beide meisjes zitten op hun hurken ertussen.

„Hier zitten grote,” zegt Gerda.

„Hier ook, hoor,” zegt Mieke. „Ik kom niet bij jou.”

Het is zo stil in de tuin. Vliegen gonzen om hun hoofd en vlinders fladderen van bloem naar bloem. Mieke kijkt er stil naar. Wat is zo'n vlinder mooi. De vleugels zijn zo glanzend. Ze ver-

geet te plukken. Ze moet maar aldoor naar die prachtige vlinder kijken, die zo heel dicht bij haar zit . . . O, ze kruipt helemaal in de bloem, wat is dat grappig! . . .

Wacht, denkt Gerda, nu ze Mieke zo dromerig ziet zitten, nu zal ik haar eens foppen. Op haar teentjes sluipt ze achter Mieke en legt een blaadje in haar nek.

Mieke geeft een gil en slaat met haar hand. Ze denkt dat er een beestje in haar nek zit.

Maar Gerda schatert het uit. „Lekker niets!” juicht ze dansend. „Ik zal jou es plagen,” zegt Mieke. Dan holt ze Gerda achterna. Nu is het niet stil meer in de tuin. Gerda’s moeder komt op het lawaai naar buiten.

„Wat doen jullie? Is dat bonen plukken?” zegt ze.

„We hebben er al zo’n boel, vast wel genoeg,” zegt Gerda.

Moeder is tevreden. „Willen jullie een tomaat?”

„Graag mevrouw,” zegt Mieke.

Gerda knikt alleen, ze is niet zo dol op tomaten.

„Pluk maar een heel mooie rijpe uit de kas, maar voorzichtig hoor, meisjes.”

„Phu, voorzichtig,” zegt Gerda, „ik kan best een tomaat plukken. Je krijgt de grootste die ik vinden kan, hè?”

„Heerlijk!”

„Hier moeten we in.”

„Wat groeit hier allemaal?”

„Nou, tomaten natuurlijk! Dat zijn allemaal tomaten, het is een warenhuis.”

„Een warenhuis, wat raar,” giechelt Mieke. „Je kunt hier wel verstoppertje doen.”

„Mag niet van vader. Kijk es, wat een lekkere tomaat, wat een grote. Moet je die?”

„Ja, heerlijk!” Mieke zet haar tanden in de rijpe vrucht. „Wat lekker, ik blief er wel twee,” zegt ze.

„Hier heb je de mijne.”

„Fijn, ik kan er wel drie op,” zegt Mieke al etend.

„Ja? Neem er dan nog maar een,” zegt Gerda.

Nu, dat laat Mieke zich geen tweemaal zeggen. Ze smult ook de derde tomaat in een ommezentje op.

„Jullie hebben wel duizend tomaten,” zegt Mieke al voortlopend langs de planten. „O, wat hebben jullie er een heleboel!”

„Ja, hè? Eet maar, 't mag best, vader heeft er toch genoeg! Pak maar, Mieke! Hier, moet je die? Kijk es, wat een mooie? Zal ik hem voor je plukken?”

Mieke knikt maar en ze eet, ze eet tot ze er niet eentje meer op kan, zóveel. Heerlijk! Wat is het fijn als je vader zo'n grote tomatentuin heeft.

„Morgen kom ik weer,” zegt ze tevreden.

„'t Mag best,” knikt Gerda. „Vader heeft toch tomaten genoeg.”

Nu Mieke genoeg gesmuld heeft, gaan ze weer terug naar de tuin om te spelen.

Tineke roept hen. „Waar wassen jullie, ikke heb lang gezocht,” zegt ze grappig.

„O lieve ukkepuk, heb jij ons zo gezocht?” zegt Gerda.

„Overal,” wijst Tineke.

„Och,” zegt Mieke. „Zullen wij Tineke dragen? Zullen we een versje met haar zingen?”

„Ja ja!”

„Toe dan, Gerda, laten wij samen een stoeltje maken en dan mag Tineke daarop zitten.”

Ze kruisen hun handen ineem en dan moet Tineke op hun armen gaan zitten. Ze zingen daarbij een leuk versje en telkens gooien ze Tineke aan het eind daarvan op de grond. Tineke vindt het prachtig. O, ze heeft er dolveel plezier om.

Ze doen het ene spelletje na het andere.

Maar Mieke? Nee, 't is raar, Mieke voelt zich opeens niet zo erg

lekker. Het voelt zo raar in haar maag en haar buikje. „Ik doe het niet meer,” zegt ze. Ze kijkt zo benauwd. Wat heeft ze toch? „Hè Mieke? Toe nou, nog één keertje, hè?”

„Nee . . . nee. Ik . . . eh . . . ik wil naar huis, naar moeder.”

„Nu al? En je bent hier pas. Hè, blijf nou! Als je blijft, krijg je nog een mooie tomaat, de mooiste en de grootste die ik vinden kan, hè?” vleit Gerda.

„Nee, nee . . . ik hoef geen tomaat . . .” stamelt Mieke met een angstig gezicht. „Ik heb zo'n pijn in mijn buik, zo'n pijn . . . o . . . au . . . au!” Ze moet er haast om huilen.

„Ga dan maar naar je moeder,” zegt Gerda medelijdend.

Mieke loopt al. O, ze loopt zo hard ze kan met haar zieke buikje. Maar 't is zo ver, zo ver!

„Moeder . . . moeder . . .” huilt ze zacht. Was ze vast maar thuis, bij moeder.

Ze is al op de Vaartweg en in de verte ziet ze haar huis al.

„Wat scheelt eraan, zus?” vraagt de postbode die langs komt met zijn dikke tas. „Heb je je pijn gedaan?”

„Nee, niks,” zegt ze snikkend. „Moeder . . . moeder.”

Ze sukkelde maar voort tot ze dicht bij huis is en dan gaat ze al langzamer en langzamer. 't Hekje open en de achterdeur in tot ze eindelijk in de keuken is. Daar blijft ze staan.

„Waarom huil je zo, Mieke?” roept moeder.

„Ik . . . ik . . . ik . . .” hakkelt ze, zonder iets te zeggen.

„Wàt ik?” zegt moeder. „Heb je iets verkeerd gedaan? Vertel eens op.”

„Ik . . . ik . . . ik heb zo'n pijn in mijn buikje, van de . . . van de tomaten,” snikt Mieke.

„Van de tomaten?” zegt moeder verbaasd. „Hoeveel heb je er dan op?”

Dan steekt Mieke al haar vingertjes omhoog. „Zoveel . . .” zegt ze stotterend.

„Wat? Tien tomaten, tien? Ben je mal, domme meid, dat is toch niet waar?”

„Wel waar . . . o, mijn buikje, o, o! Het doet zo raar, zo kriebelig.”

„Geen wonder,” zegt moeder. Ze is een beetje boos. „Je bent gulzig geweest,” zegt ze bestraffend. „Je mag geen tien tomaten eten, dat vindt Gerda’s moeder vast ook helemaal niet goed, wel?”

Mieke zegt niets, maar ze weet dat moeder gelijk heeft. Nu heeft ze voor straf zo’n pijn in haar buikje. O, Mieke wou dat ze het maar niet gedaan had. Wat is ze vreselijk dom geweest! Nu is ze ziek van al die tomaten en ze waren zo lekker, zo lekker! Ze at maar! Ze at of ze nooit genoeg had. Jullie mogen allebei één tomaat, heeft Gerda’s moeder gezegd. Maar als er ook zo’n tuin vol is . . . Toch is het helemaal fout, dat weet Mieke nu wel.

„Wordt het al wat beter, Mieke?” vraagt moeder na een poos. „Ja,” knikt Mieke.

„Gelukkig,” zegt moeder tevreden. „Dan is de tomatenoorlog afgelopen!”

Mieke moet even lachen, want dat kan ze nu wel weer, vooral ook omdat moeder niet meer boos is.

6. Op een heel vroege morgen

Het is heel vroeg in de morgen, als Mieke wakker wordt. Ze hoort iets vreemds en zit opeens recht overeind in bed. Wat is dat beneden? Zijn vader en moeder nu al wakker?

„Tjiep, tjiep, tjiep,” tjlpt een vogeltje op Miekens vensterbank. „Stil!” zegt Mieke. „Ik wil luisteren . . .”

„Tjiej, tjiej, tjiej,” tjilpt het vogeltje onverstoord voort.
Maar dan? . . . Daar had je het weer, dat andere, waar ze wakker van geworden was!

Er schreit een kindje! Heel duidelijk hoort Mieke het nu. Ze is klaar wakker en op hetzelfde ogenblik staat ze naast haar bed. Nu is eindelijk het kindje gekomen, weet ze. Ze is zo blij, dat ze onmiddellijk naar beneden loopt.

En dan staat tot haar verwondering vader opeens onder aan de trap. Hij vangt haar op in zijn armen.

„Heb je het gehoord, Mieke, dat je kleine broertje schreide?”
„Is het een broertje, vader? O, wat ben ik nu blij. Ligt hij al in het wiegje en waar is moeder? Mag ik hem zien, vader?”

„Ja Mieke. Jij mag je broertje zien. Het is zo'n lief jongetje, kom maar gauw mee naar hem kijken.”

Dan staat Mieke binnen een paar tellen bij het bedje, waarin haar broertje ligt. Ze zegt niets, ze kijkt alleen maar. Wàt een klein kindje is dat broertje, wàt een handjes en wàt een raar gezichtje heeft hij.

„Vind je hem niet lief?” vraagt moeder zacht.

Mieke knikt alleen maar. Ze had zich dat broertje zo anders voorgesteld. Ze moet er even aan wennen. Hij ligt met z'n vuistjes tegen z'n wangetjes aan. Is dat nu haar broertje? Ze zucht even diep.

„Kan hij kijken?” zegt ze eindelijk. „Enne, waarom ziet hij zo rood?”

Vader lacht even. „Maar Mieke, broertje is pas op de wereld. Dacht je soms dat hij nu al met je vechten kon? O ho! Wacht maar, je zult nog genoeg met hem te doen krijgen als hij groot wordt! Het is een flinke jongen, nietwaar moeder?”

„En of! Weet je hoe hij heet, Mieke?”

„Jantje misschien, net als dat jongetje uit het verhaaltje van gister . . .” raadt Mieke.

„Nee hoor! Je broertje heet Karelkje, net als grootvader. Een leuke naam, hè?”

„Karelkje,” zegt Mieke langzaam. „Dag Karelkje.” Ze pakt heel

voorzichtig een van zijn vuistjes beet en dan? ... O, dan straalt plotseling Miekés gezichtje. „Ik vind hem vreselijk lief, vader en moeder. Mag ik wel eens met hem rijden op de weg ... enne ... zal ik op hem passen als u een boodschap doet, moeder.”

„We zullen samen voor hem zorgen, hè Mieke?”

„Ja, en dan mag ik hem wel eens dragen, hè? En dan gaat hij later leren lopen en praten.”

„Kijk eens naar de klok, Mieke,” zegt vader.

„Waarom? Ik kan toch niet lezen, vader, dòmme vader,” zegt Mieke slim. Ze begrijpt best, waar vader heen wil.

„Dat is waar ook, beste meid, maar je moet nog een poosje naar bed hoor.”

„Ikke naar bed? Ik heb helemaal geen slaap meer,” pruilt Mieke.

„Toch moet het,” zegt vader. „Het is nog voor halfzes en wat moet jij al zo vroeg op de vloer doen. Moeder moet rust hebben, want ze is een beetje ziek en straks komt er een verpleegster om voor moeder en broertje te zorgen.”

„O!” Mieke kijkt een beetje bang naar moeder. „Is het dan niet feest? U zei dat het feest was als het broertje kwam . . . Weet u wel?”

„Zeker Mieke, òf moeder dat weet. Het is feest, hoor, want we zijn erg, erg blij. Je zult eens zien wat het allemaal nog wordt, maar moeder moet nu eerst lekker uitrusten. Wees maar gerust, Mieke, het komt allemaal goed!”

„Mag ik . . . mag ik u een kusje geven, mam?”

„Wel twee, grote meid,” lacht moeder.

Hè, nu is Mieke gerust, nu loopt ze gehoorzaam met vader mee.

„Gaat u ook slapen, vader?”

„Misschien, als broertje zoet blijft.”

„O!”

Mieke ligt weer. Vader is weg, maar de slaap is ook weg. Hoe kan Mieke nu stil blijven liggen. Ze draait en woelt van de ene zij op de andere. Als je ook pas een broertje gekregen hebt . . . Wat zullen Connie, Gerda en Tineke dat leuk vinden. Die hebben ook een broer, maar een hele grote. Dat is Kees, die op de tuinbouwschool gaat en in de vakanties komt vissen in de Vaart.

Hè, ze wil het graag aan hen gaan vertellen. Duurt het nog lang voor de zon gaat schijnen? 's Kijken!

Mieke wipt zachtjes uit bed. Op haar tenen sluipt ze naar het raam. Het is al morgen, kijk, de zon schijnt al, hij is zo laag nog. Oh, daar gaat al een motorschuit. Tukketukketuk, tukketukketuk. D'r zijn al een heleboel mensen wakker, het is helemaal geen nacht meer, hoor! Daar gaat Teun, de knecht van boer Donkers, ook. Zou ze roepen van het broertje? Natuurlijk niet, mocht toch niet van vader! Ze moet stil zijn!

Als ze nu een vogeltje was, kon ze rrrrrt, zo naar Gerda vliegen. Ging ze voor haar raam tjlpen net zolang tot ze wakker werd en dan vloog ze naar binnen, zo maar door de kamer . . . Ging zo op haar ledikant zitten, op haar dekens, ha ha! En ging ze alles vertellen, tjiep, tjiep, tjiep! Maar ze is geen vogeltje, nee! Gelukkig niet, want dan kon ze immers niet praten!

Daar slaat een klok een heleboel slagen. Nu is het niet vroeg meer, denkt Mieke, nu is ze al zo'n poos boven geweest! Nu zal ze zachtjes haar kleren aandoen en haar haar kammen en dan gaat ze vader verrassen. Als moeder ziek is, kan ze best zich zelf helpen. Maar ze zal het broertje niet wakker maken.

Zo gaat Mieke heel stil te werk, maar moeder hoort het toch. Moeders horen alles.

„Daar heb je Mieke weer,” zegt ze tegen vader als ze haar op de trap hoort.

Dan piept heel voorzichtig de kamerdeur open. „Ik heb al veel geslapen,” zegt Mieke. „Mijn oogjes willen niet meer dicht, kijk maar!” Ze spert ze zo wijd mogelijk open, terwijl ze van vader naar moeder kijkt.

„Mooi, maar wat dan?” vraagt vader.

„Mag ik naar Connie en Gerda?”

„Nu al, dat gaat toch niet!”

„Och kom, vader, vertel maar wat er aan de hand is. Breng haar

zelf even. Misschien kan ze daar een poos blijven, die mensen zijn 's zomers toch altijd heel vroeg op," zegt moeder.

„Vooruit dan maar," besluit vader.

Hij tilt Mieke achter op zijn fiets en dan gaan ze naar Van der Lek, de tuinder. Die is al in de tuin bezig.

„Een zoon!" roept vader lachend.

„Gefeliciteerd hoor!" zegt de tuinder. Hij komt op vader toe en loopt mee naar binnen, naar zijn vrouw.

En daar gaat vader van 't broertje vertellen. Maar Mieke zoekt naar de meisjes.

„Ze zijn nog boven," zegt de tuindersvrouw.

„Mag ik . . ."

„Ja ja, ik begrijp je al. Nou, omdat je een broertje gekregen hebt, vooruit dan maar. 't Is nu toch bijna zeven uur. Hier is de trap, ga het ze maar vertellen, hoor, en niet al teveel spektakel maken!" zegt mevrouw Van der Lek.

O, wat vindt Mieke dat enig! Stap, stap, stap doen haar voeten op de trap. Daar is een deur, zeker de deur van de slaapkamer van Connie en Gerda . . . Mieke doet hem open, ja, daar liggen ze!

„Hallo zeg, horen jullie eens."

Met een ruk veert Connie omhoog. „Wat doe jij hier?" zegt ze verbaasd.

„Ha, die Mieke," geeuwt Gerda.

„'k Heb een broertje. Jullie mogen hem zien en ik was al zó vroeg wakker! M'n vader heeft me gebracht, leuk hè?"

„Nou!"

Mieke gaat op de rand van het bed naast Gerda zitten en vertelt het een en ander.

„Kom es eventjes bij me in bed," zegt Gerda.

„Hè nee, bij mij," zegt Connie, „aan mijn kant, zeg."

„Tussen ons in, Mieke!"

„En mijn schoenen dan?”

„Moet je natuurlijk uittrekken. Doe je 't?”

„Ja, gaan we lekker even spelen!” Mieke is 't broertje vergeten. In een wip vliegen haar schoenen en kousen van haar voeten.

„Ik doe mijn jurk ook uit, mag ik?”

„Ja ja!” juichen Connie en Gerda.

En dan verdwijnt Mieke tussen die twee en ze hebben zó'n pret!

„Nu slaap je bij ons, fijn hè? We kunnen best met z'n drieën in bed!”

Maar dat slapen betekent stoeien, dan naar de ene en dan naar de andere kant. De dekens glijden weg, zó'n getrappel wordt het.

„Laten we een tent maken.”

„Ja, en dan samen eronder gaan zitten.”

„Ja, en dan doen of we aan 't kamperen zijn, net als in de vakantie.”

„Hier is het laken. Bind de punten maar vast aan 't ledikant, en hier zijn de kussens. 't Wordt een fijne tent, kom er allemaal maar onder!”

De meisjes hebben zó'n pret, dat Tineke ook wakker geworden is. Die sliep in de kamer ernaast en staat nu ook voor de grote tent.

„Tineke ook meespelen, Tineke ook onder de tent,” zegt ze.

„Kom er maar in,” zegt Connie. Ze hijst het zusje naast zich en nu zijn ze met z'n vieren. 't Is een gekwebbel dat horen en zien je vergaat. Maar het is erg leuk! Jammer dat het zo gauw half-acht is.

Moeder staat lachend te kijken als ze boven komt en vertelt dat het nu heus tijd is om op te staan. Connie moet immers naar school.

„Ik dacht wel dat je bij de zusjes gekropen was, Mieke. Wil je bij ons blijven? Voorgoed?”

„Nee hoor, alleen maar voor een keertje,” lacht Mieke vrolijk.

„Ik ga straks weer naar vader en moeder en broertje.”

„Niet een broertje,” zegt Tineke.

„Wel een broertje,” juicht Mieke. „En hij heet Karel!”

„O!” zegt Tineke, terwijl ze heel verbaasd naar Mieke kijkt.

Luidruchtig stuift het stel naar beneden. Daar heeft moeder de tafel klaar en dan gaan ze eten. Moeder leest een verhaal uit de kinderbijbel. Van Hanna, die zo graag een kindje wilde hebben en de Here om een kindje vroeg. Toen dacht Eli, de profeet, dat ze dronken was, omdat ze zo op de grond lag te bidden in de tempel. Maar Hanna was niet dronken, ze boog zich alleen zo diep voor de Here God en zo lang, omdat ze zo graag wilde dat God haar verhoren zou. En dat deed de Here ook, want een jaar later werd Samuël geboren. Toen was Hanna, zijn moeder, zó blij. Ze leerde Samuël de Here liefhebben en later bracht ze hem naar de tempel. Samuël is een groot profeet geworden, een dienstknecht van God.

„Wordt jouw broertje gedoopt in de kerk?” vraagt Connie nieuwsgierig.

„'k Weet niet, dat zal ik aan moeder vragen,” zegt Mieke.

„Dat denk ik wel,” zegt mevrouw Van der Lek.

„Mogen wij dan mee naar de kerk?”

„Ja! Als Miekies broertje gedoopt wordt, gaan we allemaal naar de kerk, hè?”

„Hè ja, mijn broertje,” zucht Mieke blij.

7. In het hooi

Voor Connie naar school gaat, gaan ze alle vier even naar broertje kijken.

Er is een vreemde zuster in huis, met een grote witte schort voor. Zij laat Karelkje aan de meisjes zien. Ze zijn heel zacht binnengekomen. Ze wilden broertje natuurlijk niet wakker maken. Maar het broertje trekt er zich niets van aan dat er nu vier meisjes om z'n wiegje staan. Hij slaapt zo heerlijk.

„Wat een schatje, hè?” zegt de zuster.

„Nou . . .” knikt Connie.

„Ikke wil ook zo'n broertje, de wieg is op de zolder,” zegt Tineke.

„Lief hè?” prevelt Gerda, terwijl ze voorzichtig even het handje aanraakt.

„Ons broertje,” zegt Mieke. Ze kijkt zo gelukkig naar moeder, zo blij.

Die knikt haar toe. „Ga nu maar wat spelen, Miek.”

„Ja, Klavertje vier, ga nu maar fijn naar buiten,” grapt de zuster.

„Ha, ha, Klavertje vier,” lacht Connie, „best een leuke naam voor een club. We noemen ons Klavertje vier, zullen we het doen?”

„Ja! Ga ik er strakjes eentje zoeken,” zegt Mieke.

Ze lopen samen naar buiten, maar opeens holt Mieke weer terug naar moeder. Ze fluistert iets dicht bij haar oor.

„Wat zeg je?” vraagt moeder.

„Hebt u om broertje gebeden?”

„Om broertje gebeden?” Moeder kijkt even verwonderd, maar dan begrijpt ze wat Mieke bedoelt. „Ja Mieke, we hebben Karelkje van de Here God gekregen.”

„O! En . . . en . . . gaat u hem nu naar de kerk brengen, moeder?”

„Ja Mieke. We laten broertje dopen. We zullen aan de Here vragen of hij een schaapje van Zijn grote kudde mag zijn. En of de Here altijd voor hem wil zorgen.”

Mieke knikt. „En dan nemen we hem weer mee naar huis, hè moeder? En mevrouw Van der Lek gaat naar de kerk met Connie en Gerda en Tineke . . . en u en vader en ik.”

„Ja Mieke, we gaan allemaal naar de kerk. Ga nu maar, babbelkous. We praten daarover nog wel eens, dáág!”

„Dag moeder,” zegt Mieke. Dan huppelt ze naar buiten.

Daar wachten Gerda en Tineke, want Connie is nu alleen verder gelopen. Mieke en Gerda spelen op de weg. Ze plukken paardebloemkaarsjes en blazen de pluisjes de lucht in. Dat gaat zo fijn. En ze gaan naar een klavertje vier zoeken en ze hollen een mooie vlinder achterna. O, ze vervelen zich niet, de morgen is gauw genoeg om.

„Ik mag bij Gerda eten,” komt ze nog gauw even thuis vertellen.

Moeder vindt alles goed en Mieke geniet maar.

Na de middag rijden Mieke en Gerda met Teun, de knecht van boer Donkers, mee. Die heeft een voer hooi op z'n wagen. Dat brengt hij naar de boerderij en dan gaat hij weer terug naar het land.

Het is zo warm en zonnig. Mieke en Gerda stoeien zich moe. Hè hè, ze moeten uitblazen in het hooi. Wat lig je daar lekker in.

„Teun, wij gaan slapen,” roepen ze vrolijk.

„Ik vind het best,” zegt Teun.

Hij werkt door tot de wagen vol is en dan moet hij weer naar de boerderij. Die meisjes zullen geen kwaad doen op het land, denkt hij.

Kwaad doen? O nee, Mieke en Gerda zijn zo lui. Ze liggen

achterover in een heerlijke kuil. Ze kijken zó de helder blauwe lucht in. Krekels sjirpen in het gras en af en toe zoemt een bromvlieg voorbij.

„Ik zal je wat vertellen,” zegt Gerda.

Maar Mieke hoort niet wat Gerda zegt. Ze heeft haar ogen dicht.

„Slaap je, luilak?” zegt Gerda.

„Nnn . . . nee . . .” lispelt Mieke. Maar ze is ver weg, want als Gerda weer wat vraagt, antwoordt ze helemaal niet meer.

Ik wil niet slapen, denkt Gerda, ik zal Mieke wakker maken. Ik zal haar met een sprietje achter haar oor kriebelen. Maar ze doet het niet. Ze ligt zo lekker in het hooi en haar ogen worden zo zwaar . . . Ze wil wakker blijven, maar 't is zo moeilijk, zo moeilijk! Voordat ze het weet, slaapt ze ook.

Het is stil op het hooiland. Teun komt terug met de wagen, hij laadt hem nog eens vol. Hij denkt niet meer aan de meisjes, meent dat zij weer naar huis zijn. Hij heeft het zó druk! Het hooi moet zo vlug mogelijk naar binnen, heeft de boer gezegd. En er ligt nog zoveel op het land! Hij werkt maar, hij heeft geen tijd om te slapen. Hoog tast hij de wagen op en dan klimt hij weer op de bok.

„Vooruit Bruintje, trekken maar,” praat hij tegen het paard. De wagen schommelt het hek uit.

„Woef, woef, woef!” blaft Turk, de hond van boer Donkers.

„Woef, woef, woef.”

Turk holt het land in. Hij rent als een dolle door het hooi, schopt met z'n poten, snuffelt langs de grond en dan opeens . . . Wat is dat? Turk snuffelt met z'n hijgende bek langs Miekies wang en hij duwt z'n natte neus in Gerda's gezicht.

„Awoef, woef, woef!” blaft hij.

Gillend van schrik schieten Mieke en Gerda overeind.

„De hond! O, de hond!” roepen ze bang.

„Woef, woef, woef!” blaft Turk. „Gaan jullie met me spelen?” Hij holt achter de meisjes aan, wil spelend in Gerda’s jurk bijten. „Gaan jullie meedoen? Woef, woef, woef! Dat vind ik fijn!” Maar Mieke en Gerda vinden het helemaal niet fijn. Ze zijn bang voor Turk.

„Ga weg! Ga weg, lelijkerd!” roepen ze. Ze hollen het land door, het hek uit en de weg op, aldoor nagezeten door die nare blaffende hond. Ze hebben de hele dag nog niet zo hard gelopen.

Eindelijk geeft Turk de achtervolging op en dan gaan Mieke en Gerda aan de kant van de weg zitten. Ze schaterlachen en hebben veel praats.

„Hij beet me haast in mijn jurk!” hijgt Gerda.

„En hij gaf mij een lik over mijn gezicht,” griezelt Mieke.

„O, die hond!”

„Die enge hond! Ga je mee naar moeder? Dan gaan we het vertellen, gauw!”

Mieke doet moeder het verhaal van het slapen in het hooi en van de hond die in haar gezicht likte, die zo heel, heel dicht bij haar kwam met z’n grote bek. Hu, ze moet er nog van rillen.

„Dat komt ervan als je ’s morgens zo heel vroeg wakker bent,” zegt moeder.

„Dat is de schuld van Karelkje,” lacht Mieke. „Hij heeft mij wakker gemaakt.”

„Stoute Karelkje,” zegt moeder.

„Nee hoor, hij is het liefste broertje van de wereld!”

8. Het doopfeest

Nu is moeder weer beter en de eerste zondag daarna zal broertje gedoopt worden. Een tante van Mieke zal broertje in de kerk bij moeder brengen. Er hangt een heel mooie witte doopjurk in de kast. Moeder heeft die voorzichtig gewassen en gestreken en nu mag Karelkje hem aan.

Mieke vindt hem prachtig.

„Die jurk heb jij ook gedragen toen je gedoopt werd,” vertelt moeder.

„Ik?” zegt Mieke verwonderd.

„Ja jij, je leek wel een klein prinsesje, zo mooi zag je eruit.”

„Was ik dan ook zo klein, moeder?”

„O ja, Mieke, je was net een pop. Je had zulke kleine handjes en zo'n grappig klein mondje, nog kleiner dan dat van Karelkje.”

„O! En wat gaat de dominee nu doen, moeder?”

„Dat zul je straks wel zien, Mieke, let maar goed op. Jij mag met boerin Donkers mee. De boer zal ons naar de kerk rijden met z'n auto, omdat het zo ver is. Ik geloof dat hij daar al komt, kijk maar.”

Ja, daar is de boer al. Ze gaan allemaal in de auto. Karelkje slaapt zo lekker. Die hoort helemaal niet dat de kerkklok luidt. 't Is niet ver met de auto. Ze zijn er al gauw, veel te gauw naar Miekens zin.

Nu gaan ze allen uit elkaar. Tante neemt broertje mee en Mieke mag naast de boerin zitten. Vader en moeder krijgen een plaats heel dicht bij de preekstoel.

De bank van Mieke heeft een dik groen kussen. Ze zit er zo hoog op, maar ze kan nu ook alles goed zien. Nieuwsgierig kijkt ze de kerk rond. Wat is het toch een grote kerk en wat zijn er mooie gekleurde ramen. Heeft Mieke wel ooit zoveel lampen

gezien? Ze kan ze niet eens tellen! Ze probeert het wel, maar telkens raakt ze in de war. Opeens begint het orgel te spelen. Wat een vreemd orgel is het, allemaal lange pijpen en je ziet niemand. En waar is Kareltje nu?

„Tante, waar is mijn broertje?” Mieke stoot de boerin aan.

„Je broertje? Die is in een kamer achter de kerk. Daar moet hij wachten tot de dominee komt.”

„O! Als hij maar niet wakker wordt. Dan kan hij wel eens gaan huilen.”

„Dat geeft niet, Mieke. Kijk eens, daar heb je de Van der Lekjes, met hun moeder.”

„Ze mogen beschuit met muisje bij ons eten,” vertelt Mieke.

„Nu stil zijn,” zegt de boerin.

En dan komt de dominee de kerk binnen met twee mannen.

Mieke probeert haar mond te houden, maar ze moet haast even lachen om die wijde mouwen van de toga. 't Is zo stil in de kerk, alle mensen doen hun ogen dicht, de dominee bidt. Mieke sluit ook gauw haar ogen, maar dan zegt de dominee al gauw amen. Gaat hij nu meteen broertje dopen? Hij is er nog niet. Tante mag hem wel gauw binnenbrengen. Als hij maar niet huilen gaat, hij heeft zo'n harde stem. Wat zou ze schrikken. Als hij thuis huilt, hoort ze het op de weg, ja echt!

Kijk, nu gaan vader en moeder staan en nog een heleboel mensen. De dominee praat tegen hen en dan zeggen ze opeens allemaal ja.

Onder het zingen komen de baby's binnen, de mensen dragen hen naar hun moeder. Daar is tante ook met Kareltje... Nu schreit er een. Als dat Kareltje maar niet is... Is het haar broertje? Nee, gelukkig niet! Wat ziet hij er lief uit. Tante geeft hem zo voorzichtig aan moeder. Mieke is trots op hem.

„Kareltje slaapt nog,” zegt ze zacht tegen de boerin.

„’t Is een zoet broertje, Mieke. Nu maar goed luisteren of je zijn namen hoort.”

Mieke rekt zich uit, één, twee, drie . . . Ja, nu is het moeders beurt. Vader geeft een briefje . . .

„Wat staat er op dat briefje?” vraagt ze.

„De voornamen van je broertje.”

„Karel Johannes, ik doop u in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes, amen!” zegt de dominee.

„Eh, eh, eh,” kirt Karelkje.

Mieke schrikt. Nu zal hij toch gaan schreien door het water op zijn hoofd, o, o! Maar Karelkje is al stil.

Gelukkig, denkt Mieke.

Er is een ander kindje dat plotseling een vreselijke keel opzet. Broertje is lekker stil, gelukkig hè hè! Wat is het toch een lief broertje!

Dan komt tante hem weer halen.

„Dag lieverd, dáág,” fluistert Mieke zacht. Met een zucht van verlichting zet ze zich dan weer op de bank. Nu is het dopen voorbij. Zij zelf is ook gedoopt, ze heet Maria Christina. Weet ze best, hoor, al noemt iedereen haar Mieke.

De dominee leest uit de bijbel van de zaaier die zaad strooit op het land. Nu, dat doet boer Donkers ook. Dat ziet ze dikwijls genoeg. Ze luistert. Jammer dat er zaad op de weg valt en dat de vogeltjes dat wegpikken. Maar gelukkig komt er toch een heleboel op, anders is het een strop voor de boer.

Mieke droomt even weg. Soms luistert ze toch naar de dominee. ’t Is een lang verhaal. Mieke begrijpt niet alles. Ze kan ook de versjes nog niet meezingen. Maar in september gaat ze naar de grote school. Dan leert ze lezen en schrijven. Ze zal aan moeder om een bijbeltje vragen en dan gaat ze altijd mee naar de kerk. Kan ze fijn de verhalen van de Here Jezus horen . . .

Opeens zegt de dominee weer amen. Ze zingen een versje en dan gaat de kerk uit.

Buiten komen ze allemaal weer bij elkaar. Alleen tante en Karelkje zijn al thuis. Die heeft de boer eerst weggebracht. Dat is fijn voor broertje, want die ligt nu alweer lekker in z'n wiegie.

„Mag Gerda meerijden?” vraagt Mieke.

„Waar is ze dan, zie jij haar?”

„Ja! Daar staat ze, met haar moeder en haar zusje.”

Mevrouw heeft Tineke achter op de fiets. Moeten Connie en Gerda nu lopen?

„Kom maar,” roept boerin Donkers. „Jullie beidjes kunnen er ook wel in!”

„Komen jullie allemaal vanavond koffiedrinken?” vraagt moeder.

Dat belooft mevrouw Van der Lek.

Het wordt een erg gezellige avond. Daar zijn de tuinder met zijn vrouw en boer Donkers met zijn vrouw en tante en Connie en

Gerda en Tineke. En ze zijn allemaal blij. Ze eten beschuit met muisjes. En ze praten zo gezellig met elkaar.

Mieke heeft haar vriendinnetjes. Ze hebben een apart tafeltje. Daar zitten ze met z'n vieren om, zo enig! En ze babbelen met elkaar over ditjes en datjes en ze mogen zolang opblijven voor een keer. Het is echt fijn!

„Wij zijn een meisjesclubje,” zegt Connie.

„Ja, en we heten Klavertje vier!” roept Mieke.

„En we blijven altijd bij elkaar,” knikt Gerda.

„Ik ook!” zegt kleine Tineke. „Ik ook!”

INHOUD

1. Mieke	7
2. De zusjes van Kees	12
3. Avond	16
4. Naar Mieke	21
5. Tomaten	32
6. Op een heel vroege morgen	36
7. In het hooi	44
8. Het doopfeest	48

C. M. van den Berg-Akkerman

KLAVERTJE VIER

Als Mieke van der Veer vriendinnetje wordt met de drie zusjes Gerda, Connie en Tineke, is het gelukkig met haar eenzaamheid gedaan. Dit vrolijke 'klavertje vier' beleeft heel wat avontuurtjes. Nog opwindender en vooral nog mooier wordt het leven als Mieke er een broertje bij krijgt.

UITGEVERIJ G. F. CALLENBACH B.V. - NIJKERK

ISBN 90 266 4476 0

M. 6-8